

Життя й незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо

Данієль Дефо

З перших же кроків мені пощастило потрапити в Лондоні в гарне товариство, а це не часто трапляється з такими розбещеними юнаками, яким я був, бо диявол ніколи не пропускає нагоди наставити їм якомога раніше свою пастку. Та не так було зо мною. Я відразу познайомився з капітаном одного судна, яке недавно ходило до берегів Гвінеї; а що капітанові пощастило, то він вирішив вирядитись туди знову. Він полюбив моє товариство, бо я був тоді досить приємним розмовником. Дізнавшись, що я мрію побачити світ, він запропонував мені поїхати разом з ним, сказавши, що це мені нічого не коштуватиме і що я буду його застільним товаришем, а коли повезу туди що-небудь з собою, то всі гроші, які я вторгую, будуть мої і я ще матиму з того добрий зиск.

Я пристав на цю пропозицію і, дуже заприятелювавши з цим капітаном, людиною чесною та щирою, пустився з ним у подорож, взявши з собою невеликий вантаж, на якому, завдяки некорисливості мого друга капітана, заробив чимало грошей. Я повіз на сорок фунтів стерлінгів різних іграшок та дрібничок, яких мені порадив закупити капітан. Ці сорок фунтів я зібрав з допомогою своїх родичів, полистувавшись з ними; вони, напевне, і умовили мого батька, або, певніше, мою матір, дати мені цю невеличку суму для моєї першої спроби.

Це була єдина, на мій погляд, вдала подорож, і то завдяки некорисливості й чесності мого друга капітана, під чиїм керівництвом я, крім того, набув чимало знань із математики та з правил навігації, навчився вести корабельний журнал, робити спостереження і взагалі [20] довідався про багато такого, що конче потрібно знати морякові. Йому було приємно вчити мене, а мені— вчитись. Одно слово, за час цієї подорожі я зробився моряком і купцем: за свій крам я вторгував п'ять фунтів дев'ять унцій золотого піску, а за нього, вернувшись до Лондона, одержав майже триста фунтів стерлінгів. Це сповнило мене честолюбними мріями, які згодом остаточно занапастили мене.

А втім, і під час цієї подорожі мені випало чимало невдач, а головне, я через надто жаркий клімат весь час хворів на жорстоку морську пропасницю, властиву тропікам, бо побережжя, де ми найбільше торгували, лежить між екватором і п'ятнадцятим градусом північної широти.

Ми доїхали до Бразилії щасливо і після двадцятидвохденного плавання увійшли в бухту Тодос-лос-Сантос, чи то бухту Всіх Святих. Отже, я ще раз урятувався [34] з найжалюгіднішого становища, в яке будь-коли може потрапити людина. Тепер мені треба було подумати, що робити далі.

Я ніколи не забуду, як великодушно повівся зі мною капітан. Він не захотів нічого взяти з мене за проїзд, дав мені двадцять дукатів за леопардову шкуру й сорок за лев'ячу, що були в мене на баркасі, і наказав вернути мені геть усе, що було мого на кораблі. Він купив у мене все, що я згодився продати, в тому числі й скриньку з пляшками, дві з моїх рушниць та частину воску, решту якого я витратив на свічки. Одно слово, за весь свій вантаж я вторгував двісті двадцять "вісьмериків" і з цим капіталом зійшов на берег Бразилії. Невдовзі капітан увів мене в дім такої ж гарної і чесної людини, як і він сам. То був власник, як вони кажуть "engenho", тобто цукрової плантації з цукроварнею. Я прожив у нього досить довго, завдяки чому познайомився з культурою цукрової тростини та виробництвом цукру. Бачивши, як гарно живеться плантаторам і як швидко вони багатіють, я вирішив поклопотатись про дозвіл оселитись тут остаточно й самому зробитись плантатором. Разом з тим я намагався добрати способу одержати з Лондона гроші, які там переховувались для мене. Коли мені пощастило дістати документи про бразильське підданство, я на всі свої гроші купив ділянку необробленої землі й почав складати план своєї майбутньої плантації та садиби, погоджуючи його з розміром капіталу, який я мав одержати з Англії.

Наше судно мало щось із сто двадцять тонн місткості. На ньому було шість гармат і чотирнадцять чоловік екіпажу, не рахуючи капітана, юнги та мене. Важкого вантажу в нас не було, бо весь вантаж складався з різних дрібних виробів, годящих для торгівлі з неграми,— намиста, шматочків скла, черепашок, люстерок, ножів, ножиць, сокир тощо.

Того ж самого дня, коли я вступив на корабель, ми знялися з якоря й попливли вздовж побережжя, гадаючи повернути до африканського берега, коли досягнемо

десятого або дванадцятого градуса північної широти. Такий був тоді звичайний курс кораблів. Весь час, поки ми держались наших берегів, до самого мису Св. Августіна, стояла гарна година, тільки було дуже жарко. Від мису Св. Августіна ми повернули у чисте море і скоро перестали бачити землю. Ми йшли приблизно на [40] острів Фернандо-де-Норонья, тобто на північно-північний схід, залишаючи острів на сході. Тримаючись цього курсу, ми перейшли екватор десь на дванадцятий день і, за нашими останніми спостереженнями, були вже на сьомому градусі двадцяти двох мінутах північної широти, коли несподівано налетів на нас міцний торнадо, чи то ураган. Він знявся на південному сході, потім повернув і, нарешті, задув з південного заходу з такою страшною силою, що протягом дванадцяти днів ми тільки носились за вітром і, пустившись напризволяще, пливли туди, куди нас гнала люта стихія. Нема чого й казати, що протягом цих дванадцяти діб я щодня сподівався смерті і ніхто на кораблі не надіявся врятувати своє життя.

Важко тому, хто ніколи не був у такому становищі, уявити собі, у який ми вдалися відчай. Ми не знали, де ми, до якої землі нас прибило, острів це чи материк, заселений він чи ні. Хоч буря лютувала трохи менше, ніж раніше, ми не надіялись, що наше судно продержиться навіть кілька хвилин, не розбившись ущент, якщо тільки вітер якимсь дивом не зміниться. Одно слово, ми сиділи, поглядаючи один на одного і кожної хвилини чекаючи смерті. Кожен готувався перейти до іншого світу, бо в цьому світі нам уже не було чого робити. Втішало нас тільки те, що, всупереч нашим сподіванням, судно ще не розбилось і капітан сказав нам, ніби вітер починає стихати.

Хоч нам і здавалось, що вітер стихає, але корабель настільки вгруз у пісок, що не було надії зрушити його з місця. У цьому безпорадному становищі нам лишалось тільки спробувати врятувати своє життя хоч будь-якою ціною. У нас була шлюпка, що висіла над кормою, але під час шторму її розбило об стерно, а потім зірвало й потопило або ж занесло в море. Була на кораблі ще одна шлюпка, та чи можна буде спустити її на воду— важко було сказати. Але зволікати не можна було: кожної хвилини корабель міг розколотись надвоє; дехто говорив навіть, що він уже дав тріщину.

В цю страшну хвилину помічник капітана підійшов до шлюпки і з допомогою решти людей перекинув її за борт. Всі ми — одинадцяттеро чоловік — спустилися в

шлюпку, відчалили й здалися на божє милосердя та па волю скажених хвиль. Дарма що шторм помітно стихав, на берег набігли страшенні вали, і море справедливо можна було назвати *den wild zee* — дике море, як голландці звуть його під час шторму.

Тепер становище наше було зовсім безнадійне. Перед [42] нами морські хвилі підіймались так високо, що, здавалось, шлюпка не витримає і ми неминуче потонемо. Йти під парусом ми не могли, бо у нас його не було, та ми й не мали б з нього ніякої користі. Ми гребля до берега з важким серцем, як люди, що йдуть на страту. Всі ми добре знали, що як тільки шлюпка підійде ближче до берега, прибіє розіб'є її на тисячу скалок. Проте ми доручили наші душі богові і під сприятливим вітром власноручно почали наближати хвилину своєї загибелі, гребучи скільки сили до берега.

Який був перед нами берег — скелястий чи піскуватий, крутий чи спади́стий,— ми не знали. Єдиною надією на порятунок була для нас можливість потрапити до бухточки, затоки чи гирла, де хвилювання менше і де ми могли б сховатись під берег з затишного боку. Та спереду не було видно нічого схожого на затоку, і чим ближче ми підходили до берега, тим більше земля здавалась нам ще страшнішою, ніж море.

Коли ми відпливли або, вірніше, коли нас, за моїм підрахунком, віднесло від корабля милі на чотири, несподівано величезний вал, з гору завбільшки, набіг з корми на нашу шлюпку, ніби збираючись поховати нас •у морській безодні. Набіг він з такою люттю, що відразу перекинув шлюпку і, відкинувши нас від шлюпки та одне від одного, не дав часу й скрикнути "о божє!". За мить ми були вже під водою.

Не можна описати збентеження, що охопило мене, коли я пірнув у воду. З мене добрий плавець, а проте я не зміг відразу виринути і мало не задихнувся. Хвиля ж, підхопивши мене, покотилась далеко в напрямі до берега, де вона розбилась і відлінула назад, залишивши мене на землі півмертвим від води, якої я наковтався. Я не розгубився і, побачивши себе ближче до землі, ніж сподівався, схопився на ноги й мерщій кинувся бігти, намагаючись дібратись до суходолу раніше, ніж набіжить і підхопить мене друга хвиля. Та скоро я побачив, що мені від неї не втекти. Хвиля йшла горою і наздоганяла мене, мов розлютований ворог, змагатися з яким я не мав ні сили, ні засобів. Мені лишилось тільки, затримавши подих, виринути на гребінь

хвилі й щосили пливти до берега. Найбільше старався я, щоб хвиля, піднісши мене ближче до берега, не захопила мене знову, вертаючись у море.

Хвиля, що набігла знову, відразу поховала мене футів на двадцять-тридцять під водою. Я відчув, як вода [43] підхопила мене і з надзвичайною силою та швидкістю понесла до берега. Але я затримав подих і поплив за водою, щосили допомагаючи течії. Я вже задихався, коли раптом відчув, що підіймаюсь угору. Незабаром мої руки й голова виринули з води, і, хоч я міг продержатись на поверхні не більше як дві секунди, я встиг усе-таки передихнути, і це надало мені сили та мужності. Вода знову на деякий час покрила мене, але ненадовго. Коли хвиля розбилась і покотилася до моря, я не дав їй потягти мене назад і намацав ногами ґрунт. Я постояв кілька секунд, щоб віддихнути, і, зібравши останні сили, прожогом кинувся бігти до берега. А втім, і тепер я ще не втік від розлюченої хвилі, що знову нагнала мене. Ще двічі підхоплювала вона мене й несла далі до положистого берега.

Останній вал трохи не став для мене фатальним. Підхопивши мене, хвиля винесла або, вірніше, викинула мене на скелю з такою силою, що я знепритомнів і став зовсім безпорадним. Удар у бік та в груди зовсім забив мені дух, і коли б море знову підхопило мене, я неминуче захлинувся б. На щастя, я очунав невдовзі перед новою хвилею і, бачачи, що зараз мене знову покриє вода, міцно вчепився за виступ скелі і, затримавши скількимога подих, вирішив перечекати, поки хвиля спаде. Ближче до берега хвилі були вже не такі високі, і я, переждавши одну, знову кинувся бігти й опинився так близько від берега, що друга хвиля хоч і перекотилась через мене, але не могла вже підхопити й винести мене назад у море. Пробігши ще трохи, я, на велику радість, почув себе на суходолі і, видершись на прибережні скелі, сів на траву, далеко від води та небезпеки.

Опинившись на березі непошкодженим, я звів очі до неба й подякував богові за те, що він врятував мені життя, та ще й саме в ту мить, коли я вже втратив був останню надію; здається, нема таких слів, якими можна було б правдиво змалювати захоплення і поривання людської душі, врятованої, сказав би я, з самої могили. Мене не дивує той звичай, за яким, коли оголошують помилювання злочинцеві, що стоїть уже з петлею на шийі й має зараз повиснути в ній, завжди приводять лікаря, щоб пустити йому кров, бо несподіванка може відразу збурити всі тваринні почуття в його серці й приголомшити його.

Неждана радість, як і жаль, вражають розум. [44]

Я ходив по берегу, зводив руки до неба, і вся моя істота була, так би мовити, переповнена думками про моє визволення. Я робив тисячу жестів і рухів, яких не можу описати. Я думав про своїх товаришів, що всі потонули, бо, крім мене, не врятувався жоден; принаймні я не бачив більше ні їх самих, ні їхніх речей, крім трьох капелюхів, одного кашкета та двох непарних черевиків.

Глянувши в той бік, де, на міліні стояв наш корабель, ледве помітний за високим прибоєм, такий він був далекий, я подумав собі: "Боже, яким дивом вибрався я на берег!"

Заспокоївши себе думками про своє щастя, я почав роздивлятись навкруги, щоб довідатись, куди потрапив і що маю робити, і мій радісний настрій відразу ж підупав, бо я зрозумів, що хоч і врятувався, але не втік від дальших страхів та лих. Я змок до рубця, переодягнутись не було в що. Я не мав нічого ні їсти, ні пити, а в майбутньому мені доведеться померти з голоду або потрапити в пазури хижих звірів. Найбільше ж засмучувало мене те, що я не мав зброї і не міг ні полювати на дичину для свого прожитку, ні боронитись від хижаків, які, в свою чергу, захочуть пополювати на мене. Одно слово, у мене не було нічого, крім ножа, люльки та коробочки з тютюном. Це було, все моє майно. Це завдало мені такого розпачу, що я довго бігав мов божевільний по берегу. Коли впала ніч, я із завмиранням серця питав себе, що станеться зо мною, коли тут водяться хижі звірі, що вночі завжди виходять на полювання.

Єдине, що мені здалось можливим, було вилізти на товсте дерево поблизу, подібне до ялини, але з колючками: на ньому я вирішив пересидіти ніч та обміркувати, якою смертю мені померти завтра, бо я гадав, що жити тут неможливо. Я пройшов з чверть милі в глиб країни подивитись, чи не натраплю де на прісну воду, і, на велику свою радість, знайшов її. Напившись і поклавши в рот трохи тютюну, щоб угамувати голод, я вернувся до дерева, зліз на нього й постарався вмотитись так, щоб не впасти, заснувши. Потім я вирізав для самооборони коротеньку палицю, влаштувався вигідніше на своєму місці і від надмірної втоми міцно заснув.⁽¹⁾ Я спав так солодко, як, гадаю, небагато хто спав би, будучи в моєму становищі, і, здалося, ніколи ще не про"кидався таким свіжим і бадьорим.

Коли я прокинувся, уже зовсім розвиднілось. Погода [45] прояснилась, вітер стих, і море вже не лютувало й не здіймалось. Але мене найбільше здивувало те, що вночі корабель принесло припливом з мілини майже до тієї скелі, об яку мене так ударила хвиля. Він стояв тепер за милю від того місця, де я перебув ніч; держався він майже прямо, отже, я вирішив побувати на ньому і врятувати хоч що-небудь із корисних для мене речей.

Спустившись з свого пристанища на дереві, я ще раз озирнувся навкруги й найперше побачив нашу шлюпку, що лежала милі за дві праворуч від мене на березі, куди її викинуло море. Я пішов у тому напрямі, гадаючи дійти до неї, але виявилось, що між мною і шлюпкою була маленька затока чи бухточка, з півмилі завширшки. Тоді я повернув назад, бо мені важливіше було потрапити якнайшвидше на корабель, де я сподівався знайти яку-небудь їжу й одяг.....

Як і раніше, я зліз на корабель по канату і збудував новий пліт, але, навчений першою спробою, зробив його менш незграбним і менше навантажив його. Проте я перевіз ним багато корисних для мене речей, а насамперед усе, що знайшлось із теслярського припасу, а саме: дві чи три торби з цвяхами та кистями, великий домкрат, десятків з два сокир. Крім того, я взяв найкориснішу річ — точило. Все це я забрав із комори [50] нашого каноніра, а до того ще й багато інших речей: три залізні ломи, два барила з кулями для рушниць, сім мушкетів, ще одну мисливську рушницю, трохи пороху, велику торбу з дробом та рулон листового свинцю. Але свинець був такий важкий, що я не мав сили підняти його й спустити на пліт.

Крім перелічених речей, я забрав з корабля весь знайдений мною одяг, запасний парус, гамак та кілька постель. Все це я навантажив на пліт і, на велике своє задоволення, перевіз на берег непошкодженим.

Я трохи побоювався, щоб під час моєї відсутності які-небудь хижаки не знищили моїх харчових запасів; але, вернувшись на берег, я не знайшов ніякої ознаки гостей. Тільки на одній скриньці сиділо якесь звірятко, подібне до дикої кішки: коли я наблизився, воно відбігло трохи вбік, зупинилось, присіло на задні лапи й спокійнісінько дивилось мені просто в вічі, ніби показуючи, що хоче познайомитись зі мною. Я націлювався на нього з рушниць, але воно, не зрозумівши цього, нітрохи не злякалось і навіть не ворухнулось. Після цього я кинув йому

шматочок сухаря, хоч то було марнотратство при моїх дуже невеликих запасах. Проте я дав йому той шматочок, і воно, наблизившись, обнюхало його, з'їло й облизалося з задоволеним виглядом, ніби сподіваючись ще одного. Та я не міг дати більше, і воно пішло собі геть.

Приставивши на берег другу партію вантажу, я хотів був відкрити бочки з порохом і попереносити його частинами, бо вони були надто важкі та великі. Проте спершу я заходився споруджувати невеликий намет із паруса та жердин, які вирубав для цього в лісі. До намету я переніс усе, що могло попусуватись від сонця та дощу, а навколо нагромадив порожні ящики та барила на випадок несподіваного нападу людей чи звірів.

Після цього я загородив вхід до намету, зсередини заклавши його дошками, а зокола поставивши боком велику скриню; розстелив долі постіль, в головах поклав два пістолі, а коло себе — рушницю і ліг. З того дня, як розбився корабель, я вперше лежав на постелі. Від великої втоми я міцно проспав до самого ранку, бо минулої ночі спав дуже мало і весь день працював, переносючи речі з корабля на пліт, а потім перевозючи їх на берег.

Мабуть, ні в кого не було більшого запасу різних речей, як тоді у мене. Але я не задовольнявся цим, бо, [51] поки корабель був цілий і стояв на старому місці, поки на ньому залишилась хоч єдина річ, яку я міг би використати, я вважав за потрібне поповнювати свої запаси. Щодня під час відпливу я виряджався на корабель і привозив що-небудь з собою. Найщасливішою була моя третя поїздка: я розібрав усі щогли й забрав з собою всі мотузки та канати, що могли вміститись на плоті, величезний клопоть парусини, що зберігся для лагодження парусів, та бочку з підмоклим порохом, яку я раніш залишив був на кораблі. Нарешті я переправив на берег усі паруси — від першого до останнього. Мені довелось лише порізати їх на шматки й перевозити частинами, бо паруси мали для мене ціну лише як матеріал.

Але найбільше я зрадів, коли після п'яти чи шести таких поїздок, уже думаючи, що на кораблі немає чим пожитись, я несподівано знайшов велику бочку з сухарями, три барильця рому, ящик цукру й барило чудової крупчатки. Це була приємна несподіванка. Я не сподівався вже натрапити на кораблі на щось їстівне й гадав, що решта запасів підмокла. Сухарі я вийняв із бочки й переніс на пліт

частинами, загортаючи їх у парусину. Все це пощастило мені перевезти на берег непошкодженим.

Другого дня зробив ще одну поїздку. Забравши з корабля стільки речей, скільки під силу було одній людині, я взявся до канатів і порізав їх на частини такого розміру, щоб мені було не дуже важко орудувати ними; я перевіз на берег два скручені канати та швартов(1). Крім того, я взяв з корабля всі залізні частини, які тільки міг захопити. Потім, обрубавши реї на блінді й на бізані, я спорудив новий, більший пліт, навантажив його всіма цими речами й пустився назад. На цей раз щастя мене зрадило: мій пліт був такий незграбний і такий перевантажений, що керувати ним було дуже важко. Увійшовши в бухточку, де лежала решта мого майна, я не зумів провести його так добре, як раніше: пліт перекинувся, і я впав у воду з усім своїм вантажем. Щодо мене, то лихо було невелике, бо це трапилось недалеко від берега, але мій вантаж, принаймні значна частина його, загинув. Головне — загинуло залізо, яке дуже придалося б мені; за ним я найбільше жалкував. Правда, коли вода спала, я на превелику силу повитягав на берег майже всі канати й частину заліза. Мені довелося поринати, шукаючи їх, і я дуже втомився. Після цього я щодня відвідував корабель і щоразу забирав усе, що міг добути.

(1) Швартов — товстий канат. [52]

Я жив на острові вже тринадцять днів; за цей час я побував на кораблі одинадцять разів і перевіз на берег усе, що тільки могла перетягти одна пара рук. Я певний, що, коли б тиха погода тривала далі, я перевіз би частинами весь корабель, але, готуючись до дванадцятого рейсу, я помітив, що знімається вітер. Проте, дочекавшись відпливу, я все-таки вирядився на корабель. Під час попередніх рейсів я так ґрунтовно обшукав нашу каюту, що мені здавалось, ніби там нічого вже не зосталось. Але цього разу я вперше помітив шафку з двома шухлядами — в одній були три бритви, великі ножиці і з півдюжини добрих ножів та виделок, а в другій — гроші, частково європейською, частково бразильською срібною та золотою монетою, всього до тридцяти шести фунтів стерлінгів.

Я посміхнувся, побачивши ці гроші: "О, непотрібний мотлох! — сказав я вголос. — Навіщо ти тепер? Ти не вартий навіть, щоб підняти тебе з землі. Один із цих ножів вартий усієї купи. Я не знаю, що з тобою робити; так залишайся ж там, де

лежиш, і йди на морське дно, як створіння, чиє життя не варто рятувати!" Однак, роздумавшись, я взяв їх і, загорнувши в шмат парусини, хотів був спорудити новий пліт. Та поки я збирався, нахмарило; вітер, що дув з берега, почав міцнішати і за чверть години став зовсім свіжим. Мені спало на думку, що при береговому вітрі пліт мені непотрібний і що треба поспішати на берег, поки море ще не дуже розбурхалось, бо інакше я й зовсім не зможу вибратись. Отож я кинувся у воду й поплив. Чи то через вагу речей на мені, чи то через противну хвилю, в мене ледве вистачило сил перепливти невеличку смугу води," що відокремлювала корабель від бухточки. Вітер швидко міцнішав і ще перед початком відпливу перейшов у справжню бурю.

Але на той час я був уже вдома, в своєму маленькому наметі, де й лежав цілком безпечно з усіма моїми скарбами.

Тепер мене страшенно клопотало питання, як убезпечити себе від дикунів, якщо вони з'являться, та від хижаків, коли вони водяться на острові. Я дуже довго думав, як це зробити і як найкраще влаштувати своє житло: чи викопати печеру, а чи розп'ясти великий намет та добре його укріпити — й вирішив зробити й те, і друге. Розповім тут, як це я робив, і опишу моє житло.

Я скоро переконався, що обране мною місце не годиться для житла: то була низина біля самого моря, з багnistим ґрунтом і, напевне, шкідлива для здоров'я. А головне, не було поблизу прісної води. Зваживши все це, я вирішив пошукати іншого місця, здоровішого й придатнішого для житла.

При цьому я хотів додержати кількох умов, конче для мене потрібних: по-перше — здорова місцевість і прісна вода, про що я вже згадував; по-друге — захисток від спеки; по-третє — безпека від хижаків — людей чи звірів і по-четверте — вид на море, щоб не втратити нагоди визволитись, коли б бог послав який корабель. А кидати надію на визволення мені все ще не хотілось.

Шукаючи підходяжого місця, я нарешті знайшов невеличку галявину на схилі високого горба, що спускався до неї крутою стіною, так що зверху мені ніщо не загрожувало. З цього боку в скелі була невелика заглибина, ніби вхід до печери, хоч насправді ніякої печери чи проходу в скелі не було.

На цій зеленій галявині, перед самою заглибиною, я вирішив розкинути свій намет. Площадка мала завширшки не більше як сто ярдів, а завдовжки — приблизно

вдвоє більше, а в мене перед дверима розлягався немов моріжок. В кінці галявини гора дуже нерівно спускалася в низину до моря. Лежала ця площадка на північно-західному схилі гори й була в холодку цілий день, поки сонце не досягало південного заходу, де воно сідає в тих краях.

Перше ніж розкинути намет, я обвів перед заглибиною півколо, ярдів з десять радіусом і з двадцять — діаметром. У це півколо я понабивав двома рядами міцних кілків, загнавши їх глибоко в землю. Верхні кінці кілків я загострив. Частокіл вийшов щось із п'ять з [54] половиною футів заввишки, а між обома рядами кілків було не більше як шість дюймів.

Проміжки між кілками я заповнив до самого верху кусками каната, нарізаними на кораблі, поклавши їх шарами один на один. Зсередини я укріпив огорожу підпорками із кілків на два з половиною фути завдовжки. Огорожа ця вийшла така міцна, що ні людина, ні звір не могли б ні пролізти крізь неї, ні перелізти її. Ця робота відібрала в мене багато часу та праці; найважче було рубати в лісі кілки, переносити їх на площадку та забивати в землю.

Вхід туди, я зробив не через двері, а короткою драбиною через частокіл. Увійшовши до себе, я забирав драбину; я гадав, що таким чином укріпився й цілком відгородився від усього світу. Тепер я спокійно спав уночі, чого в інших умовах не міг би робити, а проте, як виявилось пізніше, всі ці запобіжні заходи проти ворогів були непотрібні.

Працюючи без краю й над силу, я перетягав до себе, в цю загорожу чи фортецю, всі свої багатства: харчі, зброю та запаси, про які розповім вам вище. Я розкинув великий намет, щоб захистити себе від дощів, які там певної пори року бувають дуже великі й довготривалі. Навет я зробив подвійний, тобто розкинув спочатку менший, а над ним більший, ще й накрив зверху брезентом, який я взяв з корабля разом з парусами.

Тепер я спав уже не на принесеній мною на берег постелі, а в дуже доброму гамаку, що належав колись помічникові капітана.

До намету я переніс увесь харчовий припас і взагалі все, що могло поспуватись від вогкості, і коли все моє добро лежало вже в огорожі, я щільно забив вхід, що був досі відкритий, і почав ходити до себе з допомогою драбини, про яку вже казав.

Зробивши це, я заходився копати в горі заглибину. Каміння та землю я виносив крізь намет у двір і зробив таким чином всередині огорожі насип на півтора фута заввишки: печера була якраз за наметом і правила за льох для моєї господи.

Я витратив багато праці та часу, поки закінчив усе це, тому мушу розказати про деякі інші важливі в моєму житті події. Саме тоді, як я готувався розкидати намет і копати печеру, несподівано набігла темна хмара, почався zalivний дощ, блиснула блискавка і вдарив страшний грім. Мене не так вразила блискавка, як думка, [55] що промайнула в моєму мозку прудкіше за блискавку: "Мій порох!" У мене завмерло серце, коли я подумав, що один удар блискавки може знищити весь мій порох — порох, що мусив не тільки охороняти мене, а й постачати мені їжу. Мене далеко менше турбувала моя власна небезпека, хоч, коли б порох вибухнув, я вже не мав би часу турбуватись про це.

Цей випадок так вразив мене, що, як тільки минула гроза, я відклав на якийсь час усі роботи для влаштування й зміцнення мого житла і взявся робити торбинки та ящики, щоб розподілити порох на невеликі частини й зберігати його в різних місцях, щоб він не вибухнув весь відразу і щоб окремі частини його не могли зайнятись одна від одної. Цю роботу я закінчив приблизно за два тижні й поділив порох,— а його було фунтів двісті сорок,— мабуть, не менше, як на сто частин. Щодо бочки з підмоклим порохом, то я, не вбачаючи в ній небезпеки, поставив її в печері, яку я в думках звав своєю "кухнею". Решту я сховав у щілинах скель, куди не проходила вогкість, і дуже ретельно позначив місця схову.

Під час роботи я принаймні раз на день виходив з рушницею, щоб розважитись, забити яку-небудь дичину й познайомитись, скільки можна, з тим, що родить цей острів. Першого ж разу я відкрив, що на острові водяться кози, і це дуже втішило мене. Та, на великий жаль, кози були страшенно боязкі, сторожкі й такі прудконогі, що підійти до них було найтруднішою річчю в світі. Однак це не турбувало мене, бо я був певний, що зможу коли-не-коли стріляти їх, як це і сталося згодом. Вистеживши місця, де вони збираються, я помітив, що, побачивши мене в долині, коли самі вони були на горі, кози страшенно лякались і втікали. А коли вони паслись у долині, а я був на горі, кози не звертали на мене ніякої уваги. З цього я зробив висновок, що це був наслідок особливої будови їхніх очей — їхній зір, напевне, був спрямований униз, так що вони нічого над собою не могли бачити. Відтоді я

додержувався такого способу: спочатку злавив на скелю, щоб бути над ними, і тоді часто влучав у них.

Першого разу, як я вистрелив у цих тварин, я забив самку; при ній був маленький сосунець, і це дуже засмутило мене. Доли мати впала, козеня смирененько стояло коло неї, поки я не підійшов і не взяв її. Та це ще не все: коли я взяв стару козу на плечі й поніс її [55] додому, мале бігло за мною до самого намету. Я поклав її на землю перед огорожею, взяв на руки козеня й пересадив його через частокіл, сподіваючись вигодувати його й приручити; та воно не могло ще їсти само, і я мусив забити його і з'їсти. Ці дві кози настачили мені м'яса на довгий час, бо їв я мало і якомога ощаджував свої запаси, особливо хліб.

Влаштувавши остаточно своє житло, я вважав за необхідне відвести місце для вогнища й запаси палива. Як я впорався з цим, як поширив свій льох і помалу оточив себе всякими вигодами, я розповім у відповідному місці, а раніше мушу розказати дещо про себе й поділитись думками, яких, звичайно, було в мене немало.

Майбутнє моє було темне, бо мене закинуло на острів, що лежав далеко від шляху нашої подорожі і ще далі, не менше як за кілька сот миль, від звичайного торговельного шляху, і я мав багато підстав гадати, що це був вирок неба і що тут, у цьому відлюдді й самотині, я муситиму скінчити своє життя. Рясні сльози текли по моєму обличчю, коли я думав про це. Я часто запитував себе, чому провидіння занапащає свої ж створіння і робить їх безнадійно нещасними, покинутими, безпорадними й охопленими таким відчаєм, що навряд чи хто-небудь подякував би за таке життя. Та завжди щось швидко припиняло такі думки й докоряло мені за них. Одного дня, коли я, глибоко замислившись про своє становище, блукав з рушницею по берегу, голос розсудку заговорив у мені так: "Ти в скруті, це правда; але згадай, де решта? Вас же сіло в шлюпку одинадцятаро. Де ж десять? Чому вони не врятувались, а ти лишився живий? Чому тебе відзначено? І де краще бути — тут чи там?" І я показав на море. В усякому злі треба вбачати якесь добро й не забувати пре гірше, що могло б статися.

Я ясно уявив собі, як добре я забезпечений всім потрібним для життя і що було б зі мною, коли б не сталося так (а це буває один раз на сто тисяч), що корабель знявся з того місця, де він став спершу, і приплив ближче до берега, а я мав час

забрати з нього всі ті речі. Що було б зі мною, коли б мені довелося жити на цьому острові так, як перебув я на ньому цю ніч, без усього потрібного для життя й без засобів дістати все це самому. "Особливо,— сказав я собі вголос,— що робив би я без рушниць, без набоїв та знаряддя для [57] праці, без одягу та постелі, без намету чи притулку?"

А тепер усього цього було в мене досить і я міг постачити собі їжу без рушниць, коли б залишився без набоїв. Передо мною, до кінця мого життя, було стерпне існування, без нестатків; з перших же днів я почав клопотатись, як забезпечити себе від усяких можливих випадків, і не лише на той час, коли в мене не буде набоїв, а й на тоді, коли моє здоров'я та сили почнуть підупадати.

Але вертаюсь до щоденника.

28 червня. Я трохи відсвіжився сном і, відчувши, що напад пропасниці зовсім минув, устав; і хоч сон нагнав на мене великого жаху, все ж таки я зміркував, що напад може повторитись наступного дня, і тому вирішив заздалегідь підготуватись, щоб мати під рукою все необхідне, якщо хвороба повернеться. Насамперед я повно налив водою величезну чотирикутну пляшку й поставив її на стіл недалеко від ліжка; а щоб позбавити воду тих властивостей, що викликають пропасницю та застуду, я влив у неї з чверть пінти рому й розмішав її. Потім я відрізав козлятини й засмажив на вугіллі, але з'їв дуже мало. Трохи прогулявся; але був немічний, до того ж на серці в мене було дуже важко від думок про моє нещасне становище, а також від страху, що хворість повернеться наступного дня. Смерком я повечеряв трьома черепашачими яйцями, які спік у попелі. Перед вечерею помолився, і це, наскільки пригадую, за все моє життя була перша трапеза, для якої я попросив благословення божого. Поївши, знову спробував пройти, але був такий кволий, що ледве міг нести рушницю, без якої ніколи не виходив з дому. Я пройшов небагато, сів на землю й почав дивитись на море, що стелилось передо мною, рівне та широке. І коли я сидів, у моїй голові снувались думки: "Що таке земля й море, які я бачив так багато? Звідки вони взялись? І що таке я сам і всі інші створіння, дикі й свійські, люди й звірі? Звідки ми походимо? Напевне, всіх нас створила якась таємнича сила, що створила й землю, море, повітря та небо. І що це за сила? Природно було зробити висновок, що все це створив бог. А якщо все це створив бог, то, виходить, він керує всім цим, бо сила, що

може створити всі ці речі, безумовно, може й керувати ними та направляти їх. А коли так, то у великому коловороті цього світу ніщо не може трапитись без його відома та призначення. [80]

Коли ніщо не трапляється без його відома, то він знає, що я тут і що я в такому жахливому становищі. А коли ніщо не трапляється без його призначення, то, виходить, усе те, що трапилось зі мною, він судив мені. Цим висновкам ніщо не перечило; тому я спинився на думці, що все, що зі мною трапилось, призначив мені бог; що в цьому нещасному становищі я опинився з його волі, бо він має владу не тільки надо мною, а й над усім світом. Безпосередньо після цього виникли такі питання: за що ж бог так покарав мене? Що я зробив, у чому моя вина? Але тут відразу сумління спинило мене, немов це було блюзнірство, і чийсь голос ніби сказав мені: "Нещасний! І ти ще запитуєш, що ти зробив? Оглянься на своє гультайське життя і спитай краще, чого ти не зробив. Спитай, як могло трапитись, що ти досі ще не загинув: чому ти не втонув на Ярмутському рейді, чому тебе не забили в сутичці з салеськими маврами? Чому тебе не пошматували хижі звірі на берегах Африки? Чому, нарешті, ти не втонув тут разом з усім екіпажем корабля? І ти запитуєш, що ти зробив!"

Я був вражений цими думками й не знаходив жодного слова, щоб відповісти собі. Замислений і сумний, підвівся я й пішов до свого притулку. Переліз через огорожу і хотів був лягти, але тривожні думки обгорнули мою душу, і я не міг заснути. Почало вже смеркати. Я засвітив свій каганець і сів на стілець коло стола. Побоювання, що хвороба вернеться, не покидало мене весь день, і я раптом згадав, що жителі Бразилії майже від усіх недуг лікуються тютюном. Я знав, що в одній із моїх скринь лежало кілька пакетів тютюну: один — покришеного, а решта — в жмутах листя.

Мною, безперечно, керувало небо, бо в скрині я знайшов ліки й для душі, і для тіла. Відчинивши її, я знайшов у ній те, що шукав,— тютюн. Але там лежало ще й кілька врятованих мною книжок; я взяв одну із згаданих уже біблій, в яку я доти не мав часу або, вірніше, бажання заглянути. Тепер я приніс її разом з тютюном у намет і поклав на стіл.

Я не знав, як уживають тютюн проти недуги; не знав навіть, чи допомагає він від пропасниці, і зробив кілька спроб, сподіваючись, що він так або так подіє. Передусім я взяв один лист, поклав його в рот і розжував. Тютюн був ще зелений і дуже міцний. До того ж я не був звиклий до нього; він спочатку майже зовсім запаморочив мені голову. Потім годину чи дві я [81] настоював його на ромі, щоб випити настій перед сном; нарешті я спалив трохи тютюну на жаровні і втягував носом дим, аж поки не почав задихатись. Це я повторив кілька разів. Відірвавшись на хвилинку, я спробував читати біблію, але від тютюну в мене так крутилося в голові, що незабаром я мусив відмовитись від читання, принаймні цього разу. Але пригадую, що, коли я навмання розгорнув біблію, мені впали в очі такі слова: "Поклич мене в день суму, і я визволю тебе, і тії прославиш мене". Ці слова дуже підходили до мого становища і справили на мене деяке враження, коли я читав їх, хоч і не таке велике, як згодом, бо слово "визволити" аж ніяк, сказати б, не промовляло до мене. Моє визволення було таке далеке і здавалось таким неможливим, що я пригадав, що сказали діти Ізраїля, почувши, що бог пообіцяв дати їм м'ясо: "Чи може бог послати трапезу в пустині?" Як і вони, я питав господа: "Чи можеш ти визволити мене звідси?" Цей сумнів не покидав мене, адже протягом багатьох років у мене не було ніякої надії на визволення. Проте ці слова запали мені в душу, і я часто згадував їх.

Було вже пізно, а голова від тютюну так обважніла, що мені захотілось спати. Каганця я не погасив на той випадок, коли вночі мені що-небудь буде потрібне, і ліг на ліжко. Але попереду я зробив те, чого не робив зроду: став навколішки й почав молитись, просячи бога здійснити обіцянку й визволити мене, коли я покличу його в день суму. Закінчивши свою недоладну молитву, я випив тютюнового настою й ліг. Настій був такий міцний і такий поганий на смак, що я ледве проковтнув його. Він відразу кинувся мені в голову, і я міцно заснув. Коли я прокинувся на другий день, було, за сонцем, близько трьох годин пополудні. Мені здається навіть, що я проспав тоді не одну, а дві ночі її день і прокинувся тільки на третій день; принаймні нічим іншим я не можу пояснити собі, яким чином загубив я в своєму календарі один день, як це виявилось через кілька років. Коли б я поплутав рахунок, перетявши кілька разів екватор, я загубив би більше, ніж один день. А я загубив тільки один день, і мені ніколи не пощастило виявити, як це сталося. Так чи так, а сон дуже відсвіжив мене; я прокинувся бадьорим і веселим. У мене прибавилось сили, шлунок мій покращав, бо

я був голодний; пропасниця того дня не повторилась, [82] і я взагалі почав швидко видужувати. Це було 29 червня.

30 числа, звичайно, був мій щасливий день. Я вийшов з рушницею, але не хотів дуже віддалятися від дому. Забив одного чи двох морських птахів, трохи подібних до білошийки, і приніс їх додому, але не зважився їсти, а обмежився кількома дуже смачними черепашачими яйцями. Увечері я знову випив ліків, що так допомогли мені напередодні, тобто тютюнового настою на ромі: але цього разу я випив його вже не так багато, тютюнового листя не жував і диму не вдихав. Проте другого дня, 1 липня, сталося не так, як я гадав: мене знову морозило, тільки не дуже.

2 липня. Знову вжив ліків усіма трьома способами, як і вперше, подвоївши кількість випитого настою.

3 липня. Напади покинули мене зовсім, хоч остаточно видужав я тільки через кілька тижнів. Поки я набирався сили, мої думки часто спинялись на біблійській цитаті: "Я визволю тебе", але неможливість визволитись була на перешкоді моїм надіям. Коли я сам себе бентежив такими думками, мені спало на розум, що я, зосередившись на визволенні від свого головного нещастя, знехтував уже здобутим визволенням; я спитав себе: "Хіба ж я не позбувся так чудесно недуги, найгіршого становища, в яке я міг потрапити і яке так лякало мене? Чим запобіг я цьому? Що робив я з свого боку? Бог визволив мене, але я не прославив його, тобто не замислився над цим і не подякував за це, як за визволення. Як же можу я сподіватись більшого визволення?" Це дуже зворушило моє серце; я зразу став навколішки і вголос подякував богові за своє видужання.

4 липня. Вранці взяв біблію, розгорнув її на новому заповіті й почав уважно читати; вирішив робити це щоранку й щовечора, не зв'язуючи себе певною кількістю розділів, а читаючи саме стільки, на скільки вистачить уваги. Невдовзі я серйозно взявся до цього читання й почув, що моє серце багато глибше й щиріше зворушилось від неправедності мого минулого життя. Враження від мого сну віджило, і слова: "Незважаючи на всі випробування, ти не покався" — раз у раз бриніли в моїх думках. Я щиро просив бога навчити мене каятись, коли одного дня з ласки божої трапилось так, що, читаючи писання, я дійшов до слів: "Він піднесений, як князь і визволитель, щоб давати каяття й розрішення [83] гріхів". Я кинув книгу і,

здіймаючи руки до неба, з якимсь екстазом радості в серці голосно скрикнув: "Ісу-се, сину Давида! Ісусе, ти піднесений, як князь і визволитель! Навчи мене каятись!" Це була перша в справжньому розумінні цього слова молитва в моєму житті, бо тепер я молився, свідомий свого становища і з правдивою християнською надією, заснованою на силі слова божого. Відтоді я почав надіятись, що бог почує мене. Тепер я тлумачив згадані вище слова: "Поклич мене, і я визволю тебе" — зовсім інакше, ніж попереду. Тоді вони викликали в мене лише думку про визволення від ув'язнення, в якому я перебував. Бо хоч на острові я був на волі, а все ж таки він був для мене справжньою в'язницею в найгіршому значенні цього слова. А тепер я оглядався на своє минуле з такою огидою і так жахався того, що зробив, що душа моя благала в бога тільки визволення від тягара гріхів, надто важкого для неї. Щодо моєї самотності, то це ж дрібниця. Про визволення від неї я вже не молився і навіть не думав; адже самотність нічого не важила супроти цього. Я пишу це тут, бажаючи показати читачеві, як людині, що зрозуміла істину, визволення від гріхів дає більше щастя, ніж визволення від страждань. Але я покидаю ці міркування й вертаюсь до щоденника.

Хоч мені й жилося тепер не краще, ніж попереду, зате на серці в мене полегшало. Від постійного читання святого письма й молитов мої думки були скеровані на речі вищого порядку. Я зазнав внутрішнього спокою, якого не знав раніше; здоров'я та сили мої повернулись, і я заходився обставляти себе всім, чого мені бракувало, щоб жити якомога впорядкованіше.